

at ingen Pension kan overstige 2,000 Rd. Med disse to indskrænkende Bestemmelser's Optagelse i Loven har Udvalget troet at kunne slutte sig til den i Lovforslagets § 5 opførte Trinsfølge, der er den samme, som findes i de nu gjældende Pensionslove, medens det maa forbeholde sig, forsaavidt de ikke skulle blive vedtagne, at stille Forslag til Redskættelse af denne Trinsfølges enkelte Forholdstæl. Ved den foreslaaede Ordning ville Pensionerne kun for de høiere lønede Embedsmænd lide nogen Redskættelse, og det forholdsmæssigt efter Lønningernes Størrelse, og Pensionerne ville dog efter Udvalgets Overbevisning i alle Tilfælde være tilstrækkelige til en passende Alderdomsforsørgelse for Mænd, der i den fremrykkede Alder ere udtraadte af Statstjenesten og maae forudsættes at føre et mere tilbagetruffet Liv, medens deres Børn, om de have saadanne, maae antages at have opnaaet den Alder, at de kunne sørge for sig selv.

Den i § 7 af de nugældende Pensionslove optagne Bestemmelse om Rentepenge ved Embeders Inddragning kan undertiden blive til en større Behyrdelse for Statskassen end nødvendigt. Man foretrækker istedet derfor, at vedkommende Embedsmand gives en noget rundeligere Pension, end den han, naar Afstedigelsen var fremkaldt af andre Grunde, vilde have faaet, og foreslaaer til den Ende, at hans Pension skal beregnes efter en Tjenestetid, der er 5 Aar længere, end han virkelig har tjent. imod at han paalægger sig Forpligtelsen til i Løbet af 5 Aar at modtage nyt Embede. Den Fordeel, at den mellemliggende Tid, inden den nye Ansættelse gives, regnes som Tjenestetid ved en senere Pensionsberegning, bør billigtvis indrømmes.

For at fjerne enhver Tvivl om, hvorledes de nuværende Embedsmænds og deres Enkers Forhold til den nye Pensionslov vil blive, foreslaaes Bestemmelser, der sikkre dem den Ret, som de for Tiden ere i Besiddelse af.

Den forfatningsmæssige Ret til Pension, som i Grundloven er tilfikkret de af Kongen udnævnte Embedsmænd, er ikke udstrakt til disse Enker. Staten staaer saaledes overfor Grundloven aldeles fri i sin Afgjørelse af det Spørgsmaal, hvorvidt den vil vedblive at

ydre Pension eller Understøttelse til Enkerne efter pensionsberettigede eller pensionerede Embedsmænd. Udvalget anseer det ikke tilraadeligt at borttage den de nævnte Enker hidtil tillagte Hjælp, forsaavidt de dertil befindes trængende, medens man paa den anden Side ikke finder nogen afgjørende Grund til at opretholde de hidtil gjældende Bestemmelser om Ret til Pension for de Enker, der paa Grund af Formue, Indtægt og øvrige Bilkaar ikke kunne siges at have Trang til saadan Understøttelse fra Statskassens Side. Man foreslaaer derfor, at Understøttelse ikkun gives de Enker, hvis Trang tilstrækkelig oplyses for Finansministeren, hvorhos den maa ansees endelig ophørt, naar Enken indgaaer nyt Egteskab. Understøttelser i Anledning af uforsørgede Børn eller til forældreløse Børn bør vistnok i mange Tilfælde fremdeles ydes men den bør formeentlig kun gives efter særlig Bevilling, og de herhenhørende Bestemmelser foreslaaes derfor ubeladte.

Da de Midler, der anvendes til de geistlige Embedsmænds Lønning og til de folkekirkelige Indretningers Opretholdelse i det Hele, endnu holdes udenfor Finanslovens Omraade, og derved forblive udenfor Bevillingsmyndighedens Indflydelse, kan Udvalgets Fleertal saameget mindre finde det rigtigt at lade de nugældende Regler ved Præsters og Præsteenters Pensionering, der ere os overleverede fra den absolute Regjeringsforms Tid, komme til Anvendelse. Pensionsloven af 5te Januar 1851 har allerede en Bestemmelse om, at Reglerne for den omhandlede Pensionering skal fastsættes ved særlig Lov, og det maa beklages, at dette endnu ikke er skeet. Saalænge Rigsdagen holdes udenfor de paagældende Forhold, saa bør den saameget mere føle sig opfordret til at holde over, at ingen Deel af de Midler, hvorover den har Raadighed, anvendes til hine Formaaes Fremme uden en ligefrem Bevilling af Rigsdagen. En herhen sigtende Forandring foreslaaes i Udfattelsen af § 13.

Til Oplysning om, hvilke „de hidtil gjældende Regler“ ere, aftrykkes her følgende Skrivelse af 24de Januar d. A. fra Finansministeren til Udvalget: